

СЪРЦЕ
ОТ
ОГЪН
И
ПЕЧАЛ

БРИДЖИТ КЕМЕРЕР

Превод от английски език
Николина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Heart So Fierce And Broken*

Copyright © 2020 by Brigid Kemmerer

This translation of *A Heart So Fierce And Broken* is published by EGMONT BULGARIA Publishing House by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

All rights reserved.

Превод Николина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2020

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Павлина Върбанова

Препечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2020

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2365-3

Това е за теб, скъпи ми читателю.

Погледни се в огледалото.

Ти си разбивач на проклетия.

Ти си силен.

Ти си невероятен.

Променяш света със самото си присъствие в него.

И аз страшно много се гордея с теб.

ПЪРВА ГЛАВА

ХАРПЪР

Не знам колко е часът. Това ми липсва.

Отдавна се спусна мрак и вече дори не си спомням какво вечерях, а Рен все още не се е прибрал. Свикнала съм да чакам сама в тъмнината, но из улиците на Вашингтон отброявах всяка минута на телефона на брат си.

Тук обаче съм принцеса Харпър от Дисни, а в Ембърфол не са и чували за електричество.

Въпреки че с Рен имаме отделни спални, подобаващи за принц и неговата съюзница, той винаги се отбива в моята, преди да си легне.

Никога не е закъснявал толкова. Или... поне така мисля.

През отворените прозорци нахлува хлад, а от огъня в камината са останали само тлеещи въглени. Навън блещукат пламъци на факли, разсейвайки мрака около „Айрън Роуз“. Сякаш измина цяла вечност, откакто проклятието беше развалено, откакто стражевите постове бяха студени и празни, откакто единствените обитатели на замъка бяхме ние тримата с Рен и Грей.

Сега навсякъде гъмжи от благородници, слуги и стражи. Но Грей изчезна безследно. Няма го вече от месеци.

Взимам свещта от нощното си шкафче и я поднасям към яркочервените въглени в камината. Правя го съвсем машинално, както бих щракнала ключа на лампата вкъщи. Зо, личната ми охрана и най-близката ми приятелка тук, тази вечер си взе заслужена почивка. Същото стори и придворната ми дама Фрея. Светлините в стаята ѝ изгаснаха преди часове. Егоистично ми се иска да не беше така, защото в момента наистина ми е нужен приятел.

На вратата се почуква тихичко и веднага се втурвам да отворя.

Макар да знам, че не е Рен, защото няма навика да чука, все пак се изненадвам да видя Джейк на прага.

Някога той беше мил и грижовен – образцовият голям брат. В тийнейджърските ни години обаче, докато мама лежеше на смъртно легло, баща ни превърна живота ни в същински ад. Джейк изпълняваше поръчки на кредиторите му, които непрестанно се навъртаха около къщата ни. Бързо си спечели репутацията на безскрупулен човек.

Красивият, но и изпълнен с опасности Ембърфол не се отрази ни най-малко на темперамента на брат ми. В началото се чувстваше не намясто и несигурен, но скоро влезе в ролята си на принц Джейкът от Дисии. Тъмната му коса порасна и сега носи сабята на кръста си така, сякаш е роден с нея.

Тази вечер изражението му е мрачно.

– Здравсти – прошепвам. – Влез.

Брат ми пристъпва напред, а аз затварям вратата подире му.

– Защо не спиш? – пита той.

– Чакам Рен. Ами ти защо си буден по това време?

На лицето му се изписва колебание.

– С Ноа си стягаме багажа.

Ноа е приятелят му, който преди беше стажант в натоварено спешно отделение, а сега се изявява като дворцов „лечител“.

Повдигам вежди.

– Моля?

Изражението на Джейк дори не трепва.

– Утре сутринта заминаваме.

Така се стъписвам, че несъзнателно отстъпвам крачка назад.

Брат ми се усмихва.

– Не завинаги, Харп. Не се безпокой.

– Ама... как така заминавате?

Той вдига рамене и тръгва към прозореца.

– Тук сме от месеци. Знам, че ти харесва да се правиш на принцеса, но аз се чувствам като затворен в клетка. – Спира и обръща поглед към мен. – Ще се върнем след няколко седмици. Най-много месец.

Въздишам.

– Цял месец...

Много неща могат да се случат за един месец. Знам го по-добре от всеки.

– Как ще поддържам връзка с теб? – питам. – Ами ако стане нещо? Понякога отнема седмици да изпратиш съобщение. А и все още не знаем какво е положението със Сил Шалоу и коронацията на Рен...

Джейк ме поглежда косо.

– Не е нужно да поддържаш връзка с мен, Харпър.

– Ще се тревожа през цялото време. – Веднъж вече бяхме разделени, когато Грей ме отвлече от улицата, и неведението едва не ме побърка. Никога повече не искам да преживявам това. – Попита ли Рен? Съмнявам се, че ще одобри идеята.

Той ме пронизва със суров поглед.

– Рен не ми е началник.

– Да, но...

– А и вече говорих с него.

Това ме сварва неподготвена.

– Помолих го да си остане между нас – добавя Джейк. –

Исках сам да ти кажа.

Свивам устни в тънка линия.

– Значи си се погрижил за всичко.

– Не съм, Харп. Искам да дойдеш с нас.

– Джейк... Не мога. Знаеш, че не мога.

– Напротив. – Брат ми се изправя в целия си ръст на играч на ръгби и понижава тон. – Рен не е началник на никого от нас. Колко нощи смяташ да го чакаш будна в стаята си?

– Той управлява кралство. Не е излязъл да пие с приятели.

– И двамата сте само на осемнайсет години. – Пауза. –

Искаш ли да се омъжиш за него?

Въпросът изкарва въздуха от гърдите ми.

– Харп... нали знаеш, че това те очаква, ако останеш тук – допълга Джейк. – Съюзът с несъществуващото кралство Дисид трябва да бъде скрепен с брак.

Знам. Разбира се, че знам.

Но не обелвам нито дума. Джейк ме заобикаля и застава пред камината.

– Не отговори на въпроса ми.

Брак.

– Не знам... не знам.

Той хвърля цепеница в жарта и я побутва с ръжена.

– Не е честно спрямо теб. – Пламъците лека-полека обгръщат дървото, а Джейк ме поглежда през рамо. – Не е честно да си принудена да се омъжиш за гаджето си, за да спасиш

кралството му.

Сядам на креслото и се отпускам назад върху възглавниците.

– Е, Джейк, толкова се радвам, че дойде да си побъбрим.

Брат ми извърща очи към огъня, обагрящ косата му в златисти и червени нюанси.

– Не отричам, че у дома нещата вървяха зле, но и тук не е много по-добре.

– Последния път едва не ни застреляха – възразявам аз.

– Така е, така е.

Уклончивият му отговор подсказва, че не е съвсем съгласен с мен.

Не зная какво да му кажа.

– Не мога да замина, Джейк.

– Обичаш го.

– Да.

С тежка въздишка се настанява до мен на канапето. Облягам глава на рамото му и за секунда оставаме вгледани в пламъците.

– Слуховете са плъзнали навсякъде – казва Джейк. – Говори се, че Рен не е истинският наследник на трона. Че Карис Луран ще атакува отново.

– Тези слухове се носят от месеци.

– Хората се чудят къде са обещаните подкрепления от Диси. Започват да се питат дали съюзът не е просто една измама... Не си тръгвам само колкото да се махна оттук. Искам да разбера какво се случва отвъд стените на този замък.

– Рен не би ни излъгал.

Брат ми впива очи в мен.

– Та той лъже поданиците си. Ако си въобразяваш, че не би излъгал *нас*, значи си в голяма заблуда.

Преглъщам сухо. Рен не е такъв.

– Не се опитвай да ме провокираш, Джейк.

– Просто те карам да се замислиш. Ноа знаеше, че няма да дойдеш, но аз се надявах да успея да те убедя.

Вглеждам се в него, в немирния си брат, който неведнъж е рискувал живота си за мен. Дълбоко в себе си е мил и състрадателен. Знам, че е така.

– Съжалявам.

Джейк ядно стиска зъби.

– Искане ми се поне да знаехме дали Грей е жив.

– И на мен – казвам с въздишка.

– Но не защото ми липсва. Заради него сме в този капан. – Брат ми поклаща глава и потърква челюстта си с ръка. Стойката на тялото му издава напрежение. – Ако някога се появи, ще го накарам да съжалява.

Заканите му са излишни. Грей вероятно е мъртъв – или е останал от другата страна, което е равносилно на смъртна присъда.

– Защо си толкова ядосан?

Буреносни облаци се надигат в очите му.

– От месеци наблюдавам как те използват, Харпър.

– Никой не ме използва...

– Напротив. Грей те доведе тук да развалиш проклетие, което не те засяга по никакъв начин. И когато избяга, той пак те върна в Ембърфол.

– Върнах се по собствено желание.

Така си беше. Не съжалявам за избора, който направих. До този момент не осъзнавах, че Джейк не е на същото мнение. Вярно, спасих живота му, но и го превърнах в пленник на чужд и непознат за него свят.

Резето на вратата изщраква и на прага се появява Рен.

Принцът все още е облечен в официалния си син шинел,

закопчан чак до брадичката му, а на колана му е привързана сабя. Огънят в камината оцветява косите му в златисто, но очите му са уморени. Вижда ни на канапето и застива на място, навярно усетил напрежението в стаята.

– Извини ме – предпазливо изрича Рен. – Доста е късно. Предполагах, че ще си сама.

Джейк въздъхва.

– Редно е да си сама. Оставям те. – Навежда се напред и ме целува по челото. – Пази се, Харпър, моля те.

Това смекчава остротата на предишните му думи.

– Благодаря ти, големи братко.

Джейк хваща дръжката на вратата и се спира до Рен.

– Въпреки всичко утре заминавам.

– По-точно днес – отвърща с равен тон принцът. – Минава полунощ. – Поглежда към тъмния прозорец. – Дъстан ще ви придружи с малък контингент стражи. Може да тръгнете още по зазоряване.

Джейк се стъписва за секунда, но бързо възвръща самообладанието си.

– Добре.

Рен повдига вежда.

– Нима си мислеше, че ще се отметна от думата си?

– Мислех си, че това не е от първостепенна важност за теб.

– Прав си, така е.

Рен отваря вратата и я задържа с ръка. Очевиден знак, че темата е приключена.

Джейк остава със зейнала уста.

Рен е търпелив, когато иска да бъде, но нещо ми подсказва, че този път случаят не е такъв.

– Джейк – намесвам се аз, – получи каквото искаше.

– Греша.

С тези думи брат ми се обръща и излиза от стаята.

Когато с Рен оставаме сами, той прекосява спалнята и застава пред мен. С всеки изминал ден тъмните кръгове под очите му се уголемяват. Чертите на лицето му са застинали в тревожно изражение.

– Добре ли си? – Винаги е мълчалив след срещите със съветниците си, но днес е особено сдържан. Ако не го познавах, бих отстъпила крачка назад. – Какво става? Защо закъсня толкова? Помислих си, че...

Рен ме обхваща с ръце през кръста и спира дъха ми, като долепя устни до моите.

Нежността му все още ме изненадва. Допреди малко изглеждаше готов за война, а сега ме целува така, сякаш съм най-деликатното създание на земята. Усещам меката топлина на дланите му през блузата си. Оставям близостта му да заличи от ума ми всички тревоги.

Без да отделя очи от моите, той заговаря върху устните ми:

– Усещах безпокойството ти от другия край на замъка – казва, прокарайки палец по бузата ми. – Усещам го и сега.

Лицето ми пламва и свеждам поглед. Нервно подръпвам с пръсти токите на шинела му.

– Нищо ми няма.

– Харпър – прошепва той и улавя ръката ми.

Обожавам начина, по който произнася името ми. Сериозният му тон кара думата да звучи като тайна, която знаем само ние двамата.

Рен повдига с пръст брадичката ми.

– Сподели страховете си с мен.

– Джейк ми каза, че си тръгва.

Въздишка се откъсва от гърдите му.

– Брат ти е нетърпелив и лекомислен, а моментът не е осо-

бено подходящ, но можеше да е и по-лошо. Предпочитам да му дам позволенията си пред това да гледам как създава безпорядък в кралството. Дъстан ще го държи настрана от неприятностите.

– Учудвам се, че си решил да изпратиш с него командира на стражата си.

– Не ми се ще да го правя, но само на него имам пълно доверие. Кралската гвардия все още не е изпитана в сражение, но брат ти заяви, че заминава, независимо дали това ми харесва, или не.

Е, звучи типично в негов стил.

– Искаш ли вместо него да изпратя Зо? – пита Рен.

– Не. – Не мога да загубя едновременно брат си и най-добрата си приятелка. – Джейк каза ли ти, че иска да замина с него?

Рен се изпъва като струна.

– Не. И какво е решението ти?

Едно от най-любимите ми неща в него е, че въпреки упоритостта и непреклонността си никога не ми отнема правото на избор.

– Отказах.

Той въздъхва и отново ме целува.

– Толкова дълго те чаках, че непрестанно се страхувам съдбата да не те отнеме.

Отпускам чело на врата му, вдишвайки топлия му аромат.

– Никъде няма да ходя.

Рен ме задържа безмълвно в обятията си за момент, но мога да доловя, че тревогата не го е напуснала.

– Джейк ми каза, че слуховете за другия престолонаследник се разрастват – изричам предпазливо.

– Така е.

Притискам длан към гърдите му, мислейки за казаното от Джейк.

– Поговори с мен, Рен.

Този път въздишката му прозвучава гневно.

– Наследникът наистина съществува. Има писмени документи с печата на баща ми. Исках да ускоря коронацията, но благородниците държат да получат доказателство, че наследствената линия не е нарушена, затова ще се постарая да им предоставя такава.

– Как ще го намериш?

– Може да се окаже невъзможно. Не се знае дали избощо е жив. Ако майка му е магьосница, както е записано в документите, значи е предала дарбата си и на него. Лилит веднъж ми спомена, че усеща присъствието на друг магьосник в кралството. От години магията е забранена в Ембърфол, така че няма да му е никак лесно да се скрие.

Лилит. Само името ѝ ме кара да изтръпна.

– Какво ще правиш, ако го откриеш?

– Докаже ли се, че е магьосник, ще бъде убит.

Рязко се дръпвам назад.

– Рен!

Той не изрича нито дума. Не е и нужно. Погледът му казва достатъчно.

– Този човек ти е брат.

– Не. Това е един непознат. – Гласът му дори не трепва. – Цяла вечност бях пленник на магьосница, която едва не унищожи кралството ми. Няма да рискувам друг да довърши стореното от нея.

Полазват ме ледени тръпки въпреки топлината от пламтящия в камината огън. Не зная какво да кажа. И преди е нареждал нечия екзекуция, но тогава се опитваше да ни спаси от мъж, който уби един от стражите ни.

Това е различно. Това е предумишлено убийство.

Рен посяга да докосне лицето ми.

Когато отново се дръпвам, изражението му помръква.

– Не исках да те разстройвам – прошепва и знам, че е искрен. – Не очаквах, че ще го приемеш по този начин. Сама видя какво ми причини Лилит.

Да. Така е. Видях я да измъчва Рен отново и отново. Той беше безсилен да я спре.

– Сигурна съм, че си прав – казвам, макар да е лъжа.

Поемам дъх треперливо, притискайки корема си с ръка.

Рен вече е доказал, че е готов на всичко за Ембърфол. Доказва го и сега.

– Не се отдръпвай от мен – промълвява, но в тона му има нова нотка. Нещо, напомнящо на уязвимост. – Моля те. Няма да го понеса.

Изглежда толкова изморен. Цялото му тяло е сковано. Чудя се кога за последно е спал. Вдишвам дълбоко, за да успокоя разтрепераните си пръсти, и отварям ръце да го прегърна.

– Сподели ми *твоите* страхове – казвам с тих глас.

– Дори не знаем дали Лилит е мъртва – отговаря Рен. – Ако намери наследника на трона... и двамата се съюзят срещу мен...

– Минаха месеци. Най-вероятно все още е от другата страна.

– Или Грей се е врекъл да ѝ служи и изчаква подходящия момент да ни нападне.

За да спаси живота ми, Грей даде дума да служи на Лилит – малко преди да опре сабя в гърлото ѝ и да я отведе със себе си във Вашингтон.

– Не би ѝ помогнал – възразявам аз. – Не би го направил.

– Трябва да предпазя хората си, Харпър.

Слагам ръка на бузата му, а той затваря очи. Спомням си, когато преди месеци чудовището опря глава в ръката ми и се укроти. Тогава можех да усетя страха му. Усещам го и сега.

– Вече не си чудовище – прошепвам.

– Изпратих стражи в долината Уайлдторн, където е домът на майката на Грей.

Ръката ми замръзва върху бузата му.

– Какво? Кога?

– Миналата седмица. Днес се прибраха.

Преди време Грей ми бе разказал, че Лилит е избила цялото му семейство, пощадявайки единствено майка му.

– Открили ли са нещо?

– Майка му е изчезнала. Хората разправят, че още преди месеци е продала добитъка си и се е изнесла. Никой не знае къде е отишла... Носят се слухове, че ранен мъж е отседнал за няколко дни в къщата ѝ, но никой не го е видял.

Притаявам дъх.

– Грей може би е жив.

– Да. – Тонът на Рен е категоричен, но през него прозират тревога и несигурност. – Според доклада на стражите Грей определено е жив.

Вдигам поглед.

– Грей никога не би ѝ се врекъл във вяност, Рен.

– Тогава защо не се прибере в „Айрън Роуз“?

Нямам отговор на този въпрос.

– Карис Луран може да ни нападне всеки момент – казва Рен. – Престолонаследникът може всеки момент да се появи. А Лилит може би изчаква идеалния момент да атакува.

Облягам глава на гърдите му и се вглеждам в звездното небе навън.

– О, Грей! Къде си?

– Да... – Въздишка на отчаяние се изтръгва от устните на Рен. – Къде си?

ВТОРА ГЛАВА

ГРЕЙ

Късните следобеди винаги са непоносимо горещи, но поне в конюшната е тихо и компания ми прави само другият коняр.

Това е последното място, където биха ме потърсили.

Обръщам сеното с вилата, а по потните ми ръце полепват сламки и мръсотия. Скоро жегата ще стане още по-задушлива, но съм свикнал с нея. Турнирът на Уоруик започва по тъмно и сега при конете сме само аз и Тайко. По-късно конюшната ще се изпълни с гръмогласните пазарлъци на мъжете за оръжията под наем в дъното на пътеката. Когато се разлеят първите питиета и стадионът се напълни с жадни за шоу хора, шумът става направо оглушителен.

В момента обаче стадионът е празен и конюшните се нуждаят от добро почистване. Времената, в които живеех в лукса на „Айрън Роуз“ и бях командир на Кралската гвардия, са само далечен спомен.

Тайко припява нещо толкова тихо под носа си, че дишането на конете заглушава мелодията. Дребничък е за възраст-

та си и кльощавата му фигура го кара да изглежда по-скоро на дванайсет, отколкото на петнайсет години, но това не му пречи да е бърз и сръчен. Тъмноруси кичури коса се спускат до брадичката му, хвърляйки сянка върху сините му очи.

Тайко също харесва тази част на деня, но по съвсем различни причини. Подпийналите мъже често си търсят забавление след турнира. Чувал съм да предлагат заплащане на Уоруик в замяна на компанията на Тайко. Виждал съм Уоруик да обмисля предложението им.

Момчето се е научило да не се набива на очи.

През последните няколко седмици го научих и да се отбранява.

– Колко ти останаха? – провиквам се.

– Три – отвръща той и прокарва ръка по челото си. – Ама че е горещо.

Хвърлям поглед през прозореца на конюшната. След няколко часа ще се мръкне.

– Аз ще ги поема. Ти тръгвай към „Ръмжащото куче“. Джоди каза, че тази седмица ще сервира раци от Силвърмуун.

Тайко излиза от отделението, което почиства.

– Хоук*, таверната на Джоди е в другия край на града.

Хоук. Изминаха три месеца, а все още не съм свикнал с името. Отмятам влажната коса от челото си и се усмихвам.

– Тогавя по-добре побързай. Задушните раци вървят по медна монета на парче.

Той въздиша тежко, но само миг по-късно дочувам стъпките му по прашната пътека.

– Щом победея, ще поръчам цяла дузина.

Няма да победи. Дори с преднината, която му дадох.

Но трябва да призная, че става все по-пъргав.

* Ястреб (англ.) – Бел. прев.

Когато за пръв път дойдох тук, още се възстановявах от последната си битка с Лилит. Всяка нощ ме измъчваха кошмари. Почистването на конюшните и оръжията изцеждаше силите ми докрай.

След като раните ми заздравяха обаче, монотонността на тукашния живот започна да ме отегчава. Липсваха ми физическите изпитания, на които ме подлагаше Кралската гвардия. Няколкото часа с вилата и парцала не можеха да се сравняват с непрестанните тренировки и дуели със саби. Започнах да ставам, преди да се е съмнало, и да правя обиколки на града в сутрешния сумрак или пък да изкачвам покривните подпори на стадиона.

Не знам колко дълго ме е преследвал Тайко, но по онова време още се страхувах да не ме открият. Извади късмет, че не бях въоръжен.

А може би късметлията бях аз. Уменията ми със сабята определено биха привлекли нежелано внимание. Понякога се дуелирам с Тайко, но винаги използвам тренировъчните оръжия и гледам да прилагам възможно най-елементарни движения.

Навън изскърцват колелата на каруца и се чува тропот на копита.

– Тайко! Хоук! Елате да видите какво нося! – обажда се гръмък глас.

Уруик. От него мога да очаквам да е донесъл всичко от ръждив пирон до трупа на някой рибар.

Имайки предвид жегата, силно се надявам да не е второто.

Излизам от конюшната, избърсвайки ръце в панталоните си. В каруцата е натоварен висок колкото мен кафез, покрит с грамадно парче плат. Товарните коне целите лъщят от пот, а от устите им капе пяна.

Уоруик винаги пришпорва животните прекалено силно. Ще се наложи да ги измия, преди да отпраша към другия край на града. Днес Тайко може би все пак ще спечели.

Уоруик изглежда така, сякаш е намерил кралското съкровище. Не слиза, а направо скача от седалката на каруцата, което е сериозно изпитание за човек с неговите размери. Изважда кърпичка от джоба си и попива потта по челото си.

– Няма да повярвате – казва. – Просто няма да повярвате.

– Какво носиш? – питам го аз.

– Къде е Тайко? – Гласът на Уоруик е писклив от възнеение. – Искам да видя реакцията му.

Състезаваме се кой пръв ще стигне до таверната за задущени раци, които аз ще трябва да платя, ако не побързаш.

– Изпратих го до града да вземе мехлем за един от конете.

– Ех, жалко – въздъхва разочаровано той. – Ще трябва да се задоволя с твоята реакция.

Уоруик знае, че едва ли ще предизвика някаква реакция от мен. В неговите очи съм сериозен и лишен от въображение. Твърде дълго съм служил на принца чудовище, за да се впечатля от каквото и да било.

Той не е лош човек, но е леко грубоват и основната цел в живота му е да припечели някоя и друга пара допълнително. Като командир Грей бих го съжалил.

Като Хоук обаче просто се опитвам да го търпя.

– Покажи ми тогава – казвам.

– Помогни ми да сваля брезента.

Въжетата в четирите ъгъла на каруцата са стегнати здраво и завързани на двоен възел. Вече наполовина съм ги развързал, когато осъзнавам, че Уоруик стои отстрани и ме наблюдава със скръстени ръце.

Защо ли не се изненадвам? Второто въже поддава и отмя-

там покривалото.

Отдолу има клетка. А в нея... същество, каквото досега не съм виждал. Формите му са донякъде човешки, но кожата му е с цвета на облачно нощно небе. Крилете са привързани с въже към гърба му, а на пода на клетката е навита дълга опашка. Заострени нокти стърчат от ръцете и краката на създанието и черната му четина е сплъстена от пот.

Не показва признаци на живот.

– Божичко! – възкликва Уоруик. – Мислиш ли, че е мъртво?

– И да не е, скоро ще умре. – Стрелвам го с мрачен поглед. – Откога е под това покривало?

– От два часа.

– В тази жега?

Той слага ръка на устата си.

– Мили боже!

– Трябва да му дадем вода.

Уоруик не помръдва от мястото си, затова скачам от каруцата и се втурвам да донеса кофа от конюшните.

Когато се връщам, съществото все още не помръдва. Качвам се отново горе и клякам до клетката. Гръдният му кош бавно се издига и спуска. Поне все още диша. Загребвам шепа вода и поръсвам няколко капки върху лицето му. Носът му е малко по-тесен от човешки, а челюстта – по-широка. Водата оставя бледа диря по сивкавата му кожа.

– Какво е това? – питам Уоруик. – Къде го намери?

– Нарича се скрейвър. Заловили са го в снежните гори отвъд Сил Шалоу. Спечелих го на карти! Съдбата днес ми се усмихна, момчето ми.

Скрейвър. Смътно си спомням детска приказка за нещо подобно.

– Мислех си, че са просто измислица, с която да плашат

децата.

– Е, явно не са.

Загребвам втора шепа вода и бавно я изсипвам върху лицето на създаването, цъкайки с език като на кон. Клепачите на скрейвърта потреперват, но не отваря очи.

– Можеш ли да си представиш – подхваща Уоруик, – че караха хората да плащат по две медни монети, за да го видят? Срамота.

Повдигам учудено вежди. Съчувствието определено не е присъщо на Уоруик.

– Съгласен съм.

– Нали? Направо на безценица.

Това вече звучи по-естествено от устата му.

Когато загребвам следваща шепа вода, създаването се размърдва. Задрасква с нокти по пода на клетката, опитвайки да се доближи до мен. Движенията му са немощни и треперливи.

– Спокойно – казвам с тих глас. – Имам още.

Пак потапям шепа във водата. Май ще се наложи да донеса черпак.

Скрейвърът поема дълбоко въздух и от гърдите му се отронва нисък звук. Поднасям ръка възможно най-близо до устните му.

Клепачите му се повдигат, а изпод тях ме поглеждат катраненочерни очи. Ниският звук се превръща в ръмжене.

– Спокойно – повтарям аз. – Няма да те нараня...

Съществуването се спуска към ръката ми. Бърз съм, но то е по-бързо. Остри зъби се впиват в китката ми, преди да съм успял да я измъкна от клетката. С едно рязко движение се освобождавам от ухапката му и залитам назад, препъвайки се в кофата с вода.

Уоруик избухва в смях.

– Радвам се, че попаднах на теб. На Тайко едва ли щеше да му стиска да пхне ръката си в клетката.

Проклятие. От китката ми сякаш тече не кръв, а огън. За ради мръсотията и потта раната щипе безмилостно.

Скрейвърът се е сврял в далечния край на клетката. От този ъгъл повече от ясно си личи, че създанието е мъжко. Взира се в мен с оголени зъби и черни като нощта очи.

– Скоро няма да получиш повече вода.

– Какво предлагаш да правим с него? – пита Уоруик.

Въздишам. Китката ми изгаря от болка и умирам от глад. На всичкото отгоре трябва да доведе Тайко, преди да се е стъмнило, за да не ни се стъжни животът и на двамата.

– Не можем да го оставим навън в тази жега. Хайде да вкараме каруцата в стадиона – отвършам. – След турнира ще решим какво да го правим.

– Ти си добър човек, Хоук – казва той и ме потупва по рамото. – Ще бъда в офиса си, ако ти потрябвам.

Тайко седи сам на бара с полупразна чиния раци пред себе си и широка усмивка на лицето. Доволното му изражение ме кара да се радвам, че закъснях.

Не мога да не отвърна на усмивката му.

– Не се възгордявай.

Той се ухилва на младата жена зад бара – Джоди.

– Май ще поръчам още дузина. Хоук черпи.

В златистокафявите ѝ очи проблясват весели искри.

– Вече ми каза.

– Не можеш да се справиш даже с порцията пред теб – изпуктявам аз. – Не възнамерявам да те нося на връщане.

– Знам. – Тайко избутва таблата към мен. – Останалото е за теб.

Сядам на стола до него, а Джоди ми поднася чиния и нож. Дългата и изтощителна разходка през града донякъде уби апетита ми, но все пак си взимам рак от купчината. Рядко виждам Тайко толкова развълнуван и не искам да развалям настроението му.

Джоди обляга лакти на бара. Кестенявата ѝ коса, украсена с пера и мъниста, се спуска чак до кръста ѝ. Кожата ѝ е загоряла от слънцето, лунички обсипват лицето ѝ, а предните ѝ два зъба са леко раздалечени. Гърдите едва не преливат от деколтето ѝ, когато се навежда напред и ми се усмихва широко.

Не съм сляп за женската красота, но толкова дълго си забранявах да бъда с жена, че съм забравил какво е усещането да се влюбиш.

Не. Това не е вярно. Спомням си Харпър. Помня топлите ѝ очи и неизчерпаемата ѝ упоритост, помня и ръката ѝ под моята, когато в онзи снежен ден я научих да хвърля ножове.

Беше забранено тогава, забранено е и сега. Мислите за Харпър няма да ме доведат доникъде, затова ги пропъждам от главата си.

– Вино или бира? – пита Джоди.

– Вода. – Разполовявам рачешки крак с ножа си и изваждам месото. – Ако обичаш.

– Все ми отказваш – нацупено отговаря тя.

Свивам рамене.

– Тайко похарчи последните ми пари за храната.

Истината е, че изобщо не нося на пиене. Алкохолът ми беше забранен като страж и единствения път, в който с Рен си поделихме бутилка, за малко не се строполих на пода.

Тревожа се какви ли истини ще се излеят от устата ми, ако изпия дори една чашка.

Но пък може и да греша. Когато бях в Кралската гвардия, винаги усещах живота си разделен на две части. Миналото ми на фермерско момче, опитващо се да защити семейството си. И настоящето, в което изкарвах прехраната си, защитавайки кралското семейство. Понякога споменът за близките ми избледняваше дотолкова, че забравях как изглеждат лицата им.

Сега като че ли изживявам третата част от живота си. Има дни, в които замъкът и проклятието са също толкова далечен спомен, колкото семейството ми. Не зная и колко от командира Грей съм запазил в себе си.

Джоди оставя пред мен чаша вода. Изпивам половината на една дълга глътка, избърсвам устата си със салфетка и разчупвам втори рачешки крак с ножа си.

– Храниш се като аристократ – отбелязва барманката. – Чак сега забелязвам.

Пръстите ми за миг престават да се движат, но бързо се заемам със следващия рак. Досега не се бях замислял, че ям като човек, обучен да се храни сред кралски особи.

Опитвам да си служа по-несръчно с ножа, макар че никак не ми се получава. Без малко да си отрежа някой пръст. Хвърлям усмивка на Джоди и сръчквам Тайко с лакът.

– По-скоро си свикнала да гледаш как пияниците дърпат месото със зъби.

Тайко се усмихва срамежливо.

– Поне аз не съм пияница. – Погледът му се спира върху превръзката на ръката ми. – Какво е станало с китката ти?

Този път разчупвам рачешкия крак с ръце, усещайки погледа на Джоди.

– Уруик си има нов домашен любимец.

– Домашен любимец ли?

Преди да успее да отговоря, вратата на таверната се отваря с такава сила, че се затръшва в отсрещната стена. Вътре влизат половин дузина въоръжени мъже със златисто-червения герб на Ембърфол върху броните.

Не са стражи, а войници от Кралската армия. Застивам на място и забивам поглед в храната си. Тайко също притихва на стола до мен.

Изведнъж ми се прииска да имам сабя на кръста си. Пръстите ми сами посягат към дръжката на ножа.

Най-вероятно се безпокоя напразно. Мярнах ги само за секунда, но не разпознах никого от тях. Какви са шансовете те да разпознаят мен? Косата ми е по-дълга и не съм бръснал брадата си.

Възможно е и никой да не ме търси. Просто няма как да знам със сигурност.

Един от мъжете се приближава и мята бронзова монета на бара.

– Храна и вино за хората ми, моля.

Джоди взема монетата и прави реверанс.

– Веднага, милорд.

Не е никакъв милорд, но ме съмнява да я поправи. Двама от войниците подсвирват от масата до вратата.

Той хвърля още една бронзова монета на бара и прочиства гърлото си.

– Благодаря.

– Аз също.

Джоди набързо прибира и тази монета и ми намигва.

Усмиввам се с половин уста. Не ми дава мира въпросът защо са тук. Далеч сме от границата. През този град почти никога не преминават войници.

Мъжът отмества поглед към мен.

Отпивам глътка вода, преценявайки тежестта на ножа между пръстите си. Мога да го забия в гърлото му, без дори да се обръщам към него. Ръката ми си знае работата. По-лек е от моите ножове, така че само с едно движение ще...

– Това задушени раци ли са? – пита войникът. – От цяла вечност не сме виждали раци.

Прокашлям се и пускам дръжката на ножа.

– Джоди приготвя най-вкусните раци в града – отговарям с пресипнал глас.

– Значи сме избрали правилното място.

Най-после се престрашавам да го погледна. Не го ли сторя, ще изглежда, сякаш крия нещо.

Униформеният е тъмнокос, с червендалесто лице и широки рамене. Виждам го за пръв път в живота си. Вълна от облекчение се разлива във вените ми и поемам дълбоко въздух.

– Няма да съжالياвате. – Замълчавам за миг. – Надалеч ли сте тръгнали?

– Пътуваме на север към Хътчинс Фордж – отвръща той. – По работа.

– Разбира се. – Кимвам с глава и скачам от стола. – Пази се, войнико. – Изсипвам шепа монети до чинията си. – Тайко, време е да се прибираме.

Макар да не сме довършили храната си, момчето скача от стола и тръгва след мен към вратата. Излизаме навън под жаркото слънце.

Преди вратата да е хлопнала зад нас, дочувам един от войниците да казва:

– Осъзнай се, капитане, хората знаят, че градовете се бунтуват заради неизвестния престолонаследник. Слуховете са плъзнали навсякъде.

Сграбчвам Тайко за ръкава и притаявам дъх, надявайки

се да чуя още.

– Какво според теб ще направи принцът, когато го намери? – обажда се друг глас.

Капитанът се изсмива.

– Най-вероятно ще нареди да му отрежат главата. Кралят е мъртъв. Принцът ще заеме мястото му. Няма да позволи на външен човек да...

Вратата се затваря, заглушавайки разговора.

Тайко ме поглежда с присвити очи.

– Тези войници май те поуплашиха, а?

Не ми харесва колко прозрачен съм за него. Побутвам го с рамо.

– Теб също те уплашиха.

Тайко се изчервява и извърща поглед.

Не трябваше да го казвам. Вместо просто да сменя темата, използвах думите му срещу него.

– Хайде да се надбягваме – казвам.

– Не ти ли бяха свършили парите?

– Ако победиш, утре ще почистя и твоите отделения.

Той се ухилва до уши и отпрашва без капка колебание. Със сигурност ще го заваря да повръща още на половината път.

Аз дори не забързвам крачка.

Кралят е мъртъв.

Принцът ще заеме мястото му.

Принцът трябва да заеме мястото му. Сърцето натежава като камък в гърдите ми. Навремето се заклек да служа на Рен до гроб. Да съм част от нещо по-голямо от мен самия.

А ето ме сега най-обикновен коняр в прашно градче на име Рилиск. Неизвестният полубрат на принца на Ембърфол. Изчезналият престолонаследник, който не иска да бъде намерен.

Част от едно голямо нищо.